

Twisten en strijden

Alle rechten © R. Brinkman, www.yarah.nl
Met citaten van: C.H. Spurgeon

Stg B.T.O. Yarah

Postbus 113, 9800 AC Zuidhorn

<http://www.yarah.nl>

Twist niet met iemand zonder oorzaak, indien hij u geen kwaad heeft gedaan.
(Spreuken 3:30)

Een boze email

Recent ontving ik van een medegelovige een email. Een boze email. Nu ontvang ik die wel eens vaker, maar deze email verdient bijzondere aandacht. Ten eerste omdat het van een broeder kwam die ik respecteer. Omdat ik heb gemerkt dat hij het Woord van God hoog heeft en daar uit en naar wil leven. Ten tweede omdat het naar aanleiding was van een artikel op één van m'n websites gepubliceerd, waar hij het niet mee eens was.

Hij vertelde mij ook dat hij van andere broeders en zusters de nodige verwijten kreeg en allerlei beschuldigingen aan zijn adres, en aan het adres van anderen, over het volgen van New-Age leraren en leringen. Hij werd bestookt met artikelen van anderen over zaken waar hij persoonlijk part noch deel aan had. Het was ook een email waar, wellicht, een stuk frustratie of eigenlijk verdriet uit sprak. Over de houding die wij als Christenen tegenover elkaar aannemen. Hoe wij elkaar soms kunnen bestrijden.

Persoonlijk ben ik het met de broeder z'n opvattingen, met name de leraren die hij volgt, niet eens. En heb ik hem ook wel eens 'bestreden' in die zin dat we een inhoudelijke, publieke, discussie (beiden) met elkaar niet uit de weg gingen. Zijn kritiek, of boosheid, richting andere broeders en zusters, en ook naar mij, kwam er eigenlijk op neer dat "ze zonder zelf ook maar het geringste onderzoek te hebben gedaan" –in zijn opvatting althans- "de woorden van anderen napraten". En dat hoor ik vaker: beweerdelijk wordt er gesteld dat allerlei beschuldigingen, uitspraken en verwijten klakkeloos van elkaar overgenomen worden en daarmee maken we als gelovigen mensen en gemeenten kapot, beschadigen we elkaar.

Hij schreef mij:

"Ik heb echt met open mond de verslagen gelezen, en mij verwonderd van de 'haat' die christenen hebben"

Ik voel me in die zin niet écht aangesproken omdat ik naar mijn oordeel nooit zómaar anderen napraat en zeker géén haat wens te prediken. Integendeel. In mijn artikelen over bepaalde fenomenen (m.i. dwalingen) binnen de kerken en gemeenten tracht ik de feiten te laten spreken en het is aan de lezer om zich er verder een oordeel over te vormen. Tóch moeten we denk ik dit soort reacties niet zomaar terzijde schuiven onder het motto "dat gaat mij dus niet aan verder". Dat is goedkoop, je laat "een ander met de ellende zitten". Vandaar dit artikel.

Bitterheid

Zelf heb ik geconstateerd, de afgelopen twee jaar, dat er veel **bitterheid** is onder Christenen. Met name hen die, in het verleden maar ook nu nog, behoren tot de gemeentebouwers, bijbelleraren en evangelisten. De bitterheid betreft vooral de nieuwe inzichten en leringen in gemeenten en de gevolgen van deze vernieuwingen, en de praktische uitwerking er van, voor de gemeenten en hen persoonlijk.

Voor een deel is dit ook verklaarbaar. Als je samen met anderen een kerk of gemeente van de grond af hebt opgebouwd (jazeker, dat is "mensenwerk", zie 1 Kor. 3:10), er in al die jaren die je gegeven hebt aan deze gemeente zegen op rustte... er **honderden**

mensen de Here Jezus als hun redder accepteerden en gedoopt werden dan is het zúúr om te zien dat er nu een "nieuwe wind" door je kerk waait. Vooral wanneer dit een "nieuwe wind" is die jou niet meer accepteert en (letterlijk!) buiten de poort zet. Een nieuwe wind die met de vruchten van deze arbeiders van het eerste uur loopt te 'pronken' als zou het de vrucht van hún werk zijn!

Mensen zien gemeenten en kerken waar ze zich met hart en ziel voor de volle 100% aan hadden gegeven qua tijd, inzet en (ook) geld, soms héél veel geld, nu verworpen –in hun ogen- tot een plaats waar allerlei onschriftuurlijke opvattingen heersen en waardoor 'de massa' een verkeerde leer gaat aanhangen.

Gelovigen, de "pioniers van het eerste uur" voorop, gaat dit aan het hart. Ik ken er en heb gehoord van anderen die er zelfs zó door gebroken zijn dat ze nergens meer toe in staat zijn. Ze hebben zich afgekeerd van 'de Christelijke wereld' en behoren niet meer tot een kerk of gemeente.

Anderen uiten hun ergernissen en 'slaan aan het strijden'. Soms daarbij zelfs echt niets en niemand ontziend. Niets is meer goed in hun ogen en iedereen zal en moet dat weten ook. Elke punt en komma die een broeder of zuster brengt wordt ontleed en bestreden. Elk woord wordt op een goudschaaltje gewogen. Er wordt --tot mijn schrik-- soms zelfs op een oneerlijke, achterbakse en daarmee volstrekt onbijbelse manier gestreden!

Van de andere kant worden zij die dwalingen bestrijden door anderen, op dezelfde oneerlijke wijze, beticht van allerlei zaken en "voor rotte vis" uitgemaakt. Dat is namelijk een heel effectieve methode: heeft iemand kritiek dan noem je hem of haar "liefdeloos", een "azijnpisser" e.d. en daarmee maak je de broeder of zusters' woorden in één klap belachelijk en hoef je verder geen inhoudelijk verweer meer te voeren. Een andere tegenwerping, wanneer men dwalingen aan de kaak stelt, is: "Je **veroordeelt** anderen en dat mag niet". Hier komen we later op terug. En tot slot is er nog altijd hét, zeer effectieve, "geheime wapen": insinuaties, roddel en achterklap.

Helaas hebben veel andere broeders en zusters dat helemaal niet door en worden ze door de onjuiste redeneringen, van welke partij dan ook, in de discussies die er door Christelijk Nederland gaan op dit moment --en mogelijk zelfs onzuivere motieven die er aan ten grondslag liggen!-- op het verkeerde been gezet. Dat kan niet de bedoeling zijn.

Weer anderen, soms na een periode van rust en overdenking, "slaan het stof van hun voeten" en gaan verder op de weg die de Here hen wijst.

Strijden tegen mensen

Spreuken 3:30 zegt dat we **niet moeten strijden tegen mensen**, maar onder een voorwaarde: als die persoon óns **geen kwaad heeft gedaan**. Waarom zouden we dan tóch met een dergelijke persoon gaan strijden? Hem of haar bestoken met zaken (email, brieven, telefoontjes) waar hij part noch deel aan heeft? Anderen proberen mee te sleuren in deze strijd? Zorgen of zoeken we dan niet (voor) partijschappen?

Ik distantieer mij **nadrukkelijk** van deze praktijken. Mijn artikelen zijn er niet voor bedoeld deze op dergelijke manieren te misbruiken! Wie er kennis van wil nemen, kan dat doen, wie er géén kennis van wil nemen moet en mág je dat niet opdringen onder het motto "zie je wel, hij zegt het óók en dús heb ik gelijk (en ben jij fout)!". Alsof mijn woord, of dat van een ander, "dé Waarheid" zou zijn! In 1 Kor 11:16 zegt Paulus immers dat wij "zulke gewoonten" in de gemeenten Gods **niet** hebben!

Maar, zult u wellicht tegenwerpen: moeten wij dan de dwalingen niet bestrijden? Ik hoor sommige broeders en zusters al roepen: "*Dus jij vindt het prima dat de New-Age de Evangelische gemeenten in komt?*".. Laten we eens kijken wat de Bijbel daar over zegt, want, nogmaals: mijn mening is niet relevant.

Je mond houden?

In de 2^e Timoteüs (2:23-25) brief wijst Paulus er op dat Timoteüs afkerig moet zijn van **dwaze** en **onverstandige** strijdvragen. Want, zoals Paulus al heel goed wist: daar komt alleen maar ruzie van. Betekende dit dat Timoteüs daarom z'n mond maar moest houden over zaken in de gemeente die niet juist waren? Integendeel! Paulus zegt hem geduldig, zachtmoedig en bekwaam de 'dwarsdrijvers' moest onderwijzen en bestraffen. Dit advies geeft hij ook aan Titus (Tit. 3:9), eveneens een leerling van Paulus.

Onderwijs

Waar heeft Paulus het hier over? Het gaat hier ten eerste om onderwijzen. Dat betekent: mensen zaken onderwijzen, leren, **vanuit de Bijbel**. En niet bezig zijn met domme 'strijdvragen'. Daar komt alleen maar ellénde van in de gemeente(n)! Letterlijk staat er dat er "gevecht" van komt.

Wat zijn strijdvragen? Dat zijn die zaken die **niets met het Evangelie te maken hebben**. Ik noem maar een paar voorbeelden: moeten de vrouwen wel of niet een hoedje op in de samenkomst, mogen de gelovigen een biertje of een glaasje wijn drinken, mag er alleen "bij volle noten" psalmen worden gezongen –of, tegengesteld: moet al het oude in een vlaag van vernieuwingsdrang de deur uit en wordt er alleen nog maar "opwekking" gezongen- in de samenkomst, mogen we alleen maar de Staten Vertaling gebruiken, etc, etc. Alles wat niet **direct of indirect met het behoud van de ziel te maken heeft** kan in feite **als een 'strijdvraag' worden benoemd**. Oftewel alles waarover we stijden en géén "heilsfeit" is of niets te maken heeft met de gezonde, Bijbelse, leer.

Dit kunnen we ook afleiden uit de eerdere verzen, de context, van dit hoofdstuk. Paulus wijst Timoteüs er op wat de gezónde leer is, 2 Tim. 2:8 – Christus Jezus de gekruisigde én opgestane Here, "naar het Evangelie van Paulus" ¹).

In vers 17 verwijst Paulus in dit verband naar mensen die deze leer ontkennen, namelijk Hymeneus en Filetus en in de éérste brief aan Timoteüs (1 tim. 1:20) wordt in dit verband ook Alexander genoemd. Wat deden zij? Naar alle waarschijnlijkheid ontkenden zij, net als de Sadduceeën, de (toekomstige) opstanding van de doden. Zij beweerden namelijk dat deze al plaats had gehad (vgl. in dit verband ook eens 1 Thes. 4:13, ook daar was onrust ontstaan over degenen die gestorven waren) of niet plaats zou vinden. Er heerste een leer in de gemeenten die de mensen onrustig maakte. En Timoteüs moest daar tegen optreden door de mensen de **juiste** leer voor te houden.

Hij moest dit doen met **geduld, zachtmoedigheid en bekwaam**.

Geduldig

Dit is niet anders dan met liefde, en begrip, met mensen spreken. Begrip hebben voor het feit dat zij misschien traag van begrip zijn of zich niet eenvoudig laten overtuigen;

Zachtmoedig

Niet boos worden, geen harde woorden uitten, niet schelden, enz.;

Bekwaam

Dat is: met de juiste argumenten mensen informeren. Vanuit de Schriften, als een goede leraar die, "rechte voren trekt". Oftewel op de goede manier het land bewerkt. ²)

¹ Kanttekeningen: "Dat is, naar de leer des Evangelies, die ik altijd en standvastig heb geleerd, waarvan dit artikel een van de voornaamste is."

² http://bijbelaktueel.nl/bijbelstudie/De_Bijbel_Een_Verwarrend_Boek.pdf

Dwarsdrijvers

En wíe moest Timoteüs onderwijzen? De dwarsdrijvers. Wie of wat waren dat? In de Staten Vertaling staat dat het degenen zijn die 'tegenstaan'. De mensen die de gezonde leer dus verwerpen of zich er tégen opstellen.

Dit kunnen gemeenteleden zijn, maar net zo goed de leraren (predikanten, bijbelleraren, oudsten, e.a.). Timoteüs kreeg de opdracht om hen liefdevol, geduldig en bekwaam de rechte weg voor te houden zodat zij mogelijk tot bekering zouden komen en hun dwaling zouden inzien. Paulus zegt hem: "Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid." (2 Tim. 2:15).

Paulus laat ook merken dat het heel moeilijk is iemand die zich heeft overgegeven aan een dwaling tot bekering of afkeer van deze dwaling te brengen. En, zoals we eerder konden lezen, in sommige gevallen moest hij zover gaan ze 'over te leveren aan satan' (uit de gemeente te zetten) omdat er geen houden meer aan was en hij hoopte dat ze op die manier de rechte weg weer zouden terug vinden.

Dwalingen

Moeten we, wanneer er in onze gemeente dwaling is, onze mond houden? Het bovenstaande maakt duidelijk dat dit juist **niet** moet. Maar ook maakt het duidelijk dat wij, als gelovigen, niet als een olifant door de porseleinkast moeten gaan. Daarmee krijg je alleen maar meer ergernissen en ruzies in gemeenten. En zal men het Bijbelse onderwijs over de dwalingen die er heersen door **uw** methoden van strijden helemáál niet meer accepteren. Het wordt dan verworpen op grond dáárvan en niet op grond van de waarheid van hetgeen u of ik (mogelijk) brengt.

Leert iemand in een gemeente een leer waarin de heilsfeiten ontkend worden dan moeten we als gelovigen, met alle geduld, liefde en zachtmoedigheid, hier de juiste en Bijbelse leer tegenover stellen – in de hoop dat zij die dwalen tot afkeer van hun dwaling mogen komen. Gaat men willens en wetens verder in hun dwaling, laat hen dan. Petrus verwijst in het kader van de valse leraren naar de 'gewassen zeugen' die terugkeren naar de modderpoel ³).

Wanneer een gemeente gezond en **volwassen in het geloof** is, zal een valse leraar uit deze gemeente verwijderd worden. Helaas zien we vaak andersom. Naar het voorbeeld van Diotrefus grijpen valse leraren de macht en zetten ze de ware gelovigen "op de straat" (3 Johannes 1:9,10). De rest van de gemeente **kijkt toe en zwijgt!**

Wanneer een gemeente gezond en volwassen in het geloof is, zal een valse leraar uit deze gemeente verwijderd worden.

Zoals ik eerder opmerkte, doet het gelovigen pijn dat (a) dit gebeurt in hun gemeente en (b) zij zelf daar soms het slachtoffer van worden. Toch is het zo dat we, conform Openbaringen 18:4, deze gemeente(n) dan maar beter (zelf) kunnen verlaten. Ze zijn geworden als Babylon, de hoer, die de antichrist achterna gaat. Deze gemeenten lopen ook antichristen achterna – 1 Joh 2:18. We hebben daar geen deel aan of zouden daar geen deel aan moeten willen hebben.

Betoverd?

We mogen, ja móeten, dwalingen aan de kaak stellen binnen de gemeente(n) van Christus Jezus. Johannes schrijft:

"Geliefden vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn want vele **valse profeten** zijn in de wereld uitgegaan" (1 Johannes 4:1)

³ 2 Petr 2:22

Toen reeds waren er **vele** valse profeten uitgegaan. Een voorbeeld hiervan was de gemeente van de Galaten. Paulus moest hun schrijven:

“O, onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd, wie Jezus Christus toch als gekruisigde voor de ogen geschilderd is?” (Galaten 3:1).

Een dwaling heeft **een betoverende werking** op mensen. Ze worden er door ingepalmd, alles wordt door de bril van de dwaling waargenomen en de waarheid heeft géén vat meer op ze! Ik heb dit persoonlijk ervaren en ook meerdere malen gezien en gehoord in de getuigenissen van anderen: zodrá mensen een bepaalde leer achterna lopen, gaat de Bijbel dicht. O, zeker... Er wordt nog wel in gelézen of uit geciteerd, maar dan alleen op een dusdanige manier dat de eigen opvattingen daarmee gesteund worden.

De laatste jaren heb ik mij persoonlijk verzet tegen een breed scala aan dwalingen welke de gemeenten zijn binnengeslopen zoals alverzoening⁴), ultra-dispensationalisme⁵), Brits-Israël en/of Nederlands-Israël-leer⁶), de ontkenning van het Zoonschap of de goddelijkheid van Christus⁷), het wel of niet houden van de sabbat ⁸).. enz, enz.

Sommigen vroegen zich af of dat wel ‘heilsfeiten’ of kernzaken waren. Want, “wat maakt het nou uit als iemand een ultra-dispensationalist is” of “het doet er toch niet toe dat iemand denkt dat Nederland eigenlijk de stam Zebulon is” hoor ik dan. Mijn uitéénzettingen hierover hebben naar mijn mening duidelijk aangetoond dat het aanhangen van dergelijke gedachten echter wel degelijk de kórns van het evangelie raken. Voor degenen die zich er in wil verdiepen, zie de voetnoten.

Eén van de meest opvallende kenmerken van **een dwaling** is namelijk altijd dat de kernzaken van het evangelie, linksom of rechtsom, **uiteindelijk** wél worden aangetast. Dan hebben we het over zonde, over bekering (wedergeboorte), over vergeving. En al deze zaken zijn alléén mogelijk wanneer we geloven in Christus en die gekruisigd. ⁹). Elke leer, onderwijzing of onderwijzer die direct of indirect hiervan afwijkt is een dwaalleraar of brengt een dwaling.

Let wel, ik wil niet zeggen dat ik de waarheid in pacht heb. Ook ik heb opvattingen die door anderen worden bestempeld als ‘niet juist’. Maar áfdoen aan de kern van het Evangelie? “Dat zij verre”. Mocht u menen uit wat ik in het verleden heb gezegd of gepubliceerd anders te kunnen concluderen, dan sta ik open voor discussie!

Man en paard

Over het algemeen werd me het weerleggen of bestrijden van bepaalde opvattingen door de aanhangers van deze gedachten niet in dank afgenomen. Maar meestal konden we wel ‘met open vizier’ met elkaar praten over deze zaken. Het resulteerde soms in hevige discussies. Maar mijn verwerping van deze gedachten was, m.i., **altijd** gebaseerd op de Schrift. Door het onderzoek er van werden naar mijn mening de conclusies door de Schrift zélf aangereikt. Soms zelfs zo dat een schriftstudie zonder vooropgezet doel er toe leidde dat ik opeens “het antwoord kreeg aangereikt” op iets wat speelde of zelfs later pas ging spelen!

Soms ontkom je er in dergelijke discussies niet aan om namen te noemen. Anders weet niemand over wie of wat je het hebt. Namen van de grondleggers of predikers van

⁴ http://bijbelaktueel.nl/brochure/genade_evangelie.pdf

⁵ http://bijbelaktueel.nl/bijbelstudie/notities_bij_handelingen.pdf

⁶ http://www.internetbijbelcursus.nl/basis_2.1.1.6.b.Tien_Stammen.html

⁷ http://bijbelaktueel.nl/bijbelstudie/de_opstanding_van_jezus.pdf,

http://bijbelaktueel.nl/brochure/Dit_is_Mijn_Zoon.pdf

⁸ http://bijbelaktueel.nl/brochure/sabbat_zondag.pdf

⁹ 1 Kor 2:2, Gal 2:20, Jh. 3:14-18, 1 Petr. 2:24,25 e.v.a.

bepaalde gedachten. Dat valt soms bepaald niet goed, en wordt als "liefdeloos" bestempeld. Maar, zoals we eerder zagen was het in de Bijbel ook zo dat Paulus 'man en paard' noemde. Anderen hadden en hebben er ook in het geheel geen moeite mee om **mijn** naam te noemen. In positieve maar soms ook negatieve zin.

En lukt het niet de discussie op Bijbelse grond te winnen, dan is er altijd nog "roddel en achterklap" als *-zeer onheus en ongeestelijk-* wapen, zo heb ik gemerkt en ook zelf wel ervaren.. Het zij zo. Wie opstaat en het woord neemt en verkondigt, kan verwachten dat er weerwoord of strijd komt! Dat is een Bijbels gegeven.

Het is daarom ook verbazend dat sommigen zo furieus reageren (niet zozeer op mijn artikelen) wanneer er kritiek of kanttekeningen zijn bij hun optreden of leerstellige opvattingen en uitlatingen.

In de Galatenbrief schrijft Paulus:

"Want gij zijt geroepen, broeders, om vrij te zijn; (gebruikt) echter die vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkander door de liefde. Want de gehele wet is in één woord vervuld, in dit: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Indien gij echter elkander bijt en vereet, ziet dan toe, dat gij niet door elkander verslonden wordt. Dit bedoel ik: wandelt door de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees."

Het valt niet mee om te 'wandelen in de Geest' wanneer we het over zulke belangrijke zaken hebben als dwalingen in de gemeenten. Maar het is wél een Bijbelse opdracht! En het dienen in liefde wordt helaas vaak zo verkeerd uitgelegd; alsof dat betekent dat je alles maar moet accepteren of 'onder de mantel der liefde' moet bedekken. In liefde elkaar dienen betekent namelijk óók: vanwége de liefde tot mensen die dreigen te worden verleid door dwalingen op te staan en te wáárschuwen! Niet waarschuwen en de zaak "vanwege de liefde" op zijn beloop laten, dát is pas harteloos en liefdeloos jegens degenen die [tot dwaling] verleid worden! Spurgeon -zie verder- die door velen als een ware godsman wordt gezien, heeft hier het nodige over gezegd...

In Christelijk Nederland is nu echter een situatie ontstaan dat we elkaar lijken te 'bijten en vereten'. We dreigen elkaar letterlijk te "verslinden". We hebben het hier onder andere over het Amerikaanse "succesprogramma" van "Doelgericht leven" en "Doelgerichte gemeente" en "Doelgericht samenleven", door Rick Warren. Maar ook over vele andere zaken. Discussies dienen echter altijd zuiver te blijven en er dient een Bijbelse toets plaats te vinden:

- Toets op de inhoud van hetgeen gebracht wordt;
- Toets op handel en wandel van degene die het brengt.

Dit dient op een goede, eerlijke, manier te gebeuren. Recht doende aan de persoon of lering die weerlegd wordt. Maar ook al doet men dat, dan is tegenwoordig de reactie al snel: "Kritiek is negatief en dat is niet goed" of "dat is op de man spelen"! En daarmee wordt het terzijde geschoven.

Speelde echter -om het zo maar eens te stellen- Paulus dan niet "op de man" wanneer hij Alexander de kopersmit noemt of anderen die dwaalden of dwalingen binnen de gemeente brachten? Zat Johannes ook fout toen hij Diotrefus openlijk noemde als iemand die de gemeente aan het vernielen was? Zij noemden júst deze personen zodat de gemeenten gewaarschuwd waren voor wie ze binnen lieten en het woord lieten spreken!

Varen onder valse vlag?

Ik wil hier graag eens stilstaan bij een oud artikel van C.H. Spurgeon ¹⁰). Hij schreef over het 'varen onder valse vlag' van predikanten, voorgangers en "christelijke leiders".

Onder een valse vlag varen is: "je uitgeven voor iemand anders". Je anders voordoen dan je bent. Een tactiek welke werd toegepast in de oorlogsvoering om zo de vijand te misleiden en deze in een hinderlaag te lokken.

Spurgeon schreef, reeds in 1870, een betoog tegen predikanten en voorgangers die betaald werden door de kerken om de boodschap van deze kerken en gemeenten uit te dragen. Hij stelde vast dat er vele predikanten waren, in zijn tijd, die een fijn salaris opstrekten en elke zondag de gelovigen mochten toespreken vanaf de kansel met een boodschap die niet meer overeenkwam met de Bijbelse opvattingen en zéker niet met de opvattingen van hun eigen kerk of gemeente.

Ze weken af van de geloofsbelijdenis van hun eigen kerk. Hij beschouwde dit als zeer ernstig en sprak zijn collega voorgangers er op aan dat zij de kerkgangers misleidden. Spurgeon zelf was een voorganger die ontdekte dat de kerken opvattingen verkondigden die niet strookten met het Evangelie en trok daaruit zijn conclusies. In 1887 scheidde hij zich daarom –met zijn gemeente- uiteindelijk af van de Baptist Union, omdat hij stond voor een **zuivere** belijdenis. ¹¹)

Hem werd de kritiek die hij uitte niet in dank afgenomen. Men verweet hem en anderen, die voorgangers en predikanten aanspraken op het afwijken van de Bijbel, van een zuiver belijden, dat zij deze predikanten 'aanvielen'. Hen werd zelfs verweten dat zij andere predikanten in een kwaad daglicht stelden, zelfs 'vervolgden'! Omdat door de kritiek van Spurgeon c.s. deze predikanten en voorgangers "uit hun baan werden gedreven".

Spurgeon schreef in wel zéér krachtige bewoordingen over dit verschijnsel, woorden die we tegenwoordig niet meer zo gewend zijn:

"Er is geïnsinueerd zoniet openlijk gezegd dat het verdrijven van een man uit zijn ambt omdat hij de doctrines van zijn kerk ontkent vervolging is. Maar als de leden van een religieuze gemeenschap gedwongen worden een man te onderhouden die hun geloof ondermijnt, zijn **zij** het dan niet die vervolgd worden? Als zij worden gedwongen een geestelijke leider te verdragen die de doctrines die hij dient te verdedigen verwerpt, is dat dan niet een vervolging van de zwaarste soort?

Het **is inderdaad onjuist één man te vervolgen, maar is het niet nog veel onjuister de massa te vervolgen?** De vrijheid van predikanten is belangrijk, maar de [geestelijke] vrijheid van de toehoorders evenzeer! Laat de predikant zijn tong gebruiken zoals hij wil, maar **op grond waarvan mag hij van zijn gemeente eisen hem te onderhouden terwijl hij hun geloof tegenstaat?** [...] We hebben **een angstaanjagend geduld met hen die de waarheid ondermijnen.**

Het gejammer over 'vervolging' van de enkeling is verwijfd gezeur [...] deden Luther en Calvijn dat soms ook toen zij opstonden tegen de opvattingen van de kerk? Bleven zij in dienst en onder controle van de Paus en bestreden zij in het geniep diens opvattingen? Deden de non-conformisten tweehonderd jaar geleden dit soms?"

¹⁰ C.H. Spurgeon, Ministers Sailing under False Colours, February 1870 Sword and Trowel

¹¹ http://en.wikipedia.org/wiki/C.H._Spurgeon

Niets nieuws onder de zon

Tegenwoordig is het niet anders. Er zijn, mijns inziens, ook nu predikanten die in dienst zijn van bepaalde kerken en gemeenten die afwijken van leer en opvattingen welke zij horen te verdedigen. Opvattingen en leer waar zij een wel zéér goed belegde boterham aan overhouden. Maar in plaats van deze opvattingen te verdedigen, ondermijnen zij deze. Zoals de Prediker zei: "Er is niets nieuws onder de zon".

Spurgeon maakt duidelijk dat de gelovige het récht heeft zijn predikant, voorganger of kringleider enz. aan te spreken op afwijking van de leer. Afwijkingen van de Bijbel. Deze afwijkingen namelijk zijn een sluipmoordenaar voor of binnen de gemeente! En wanneer een dergelijke predikant niet wil luisteren, dient hij afgezet te worden door de gemeente.

Tegenwoordig echter is dat in veel gemeenten, zeker de vrije- en evangelische kringen, niet eens meer mogelijk of heel moeilijk omdat de predikanten zich in een positie hebben gemanoeuvreerd waarin zij **de absolute macht** hebben binnen hun kerk. Wanneer wij, bijvoorbeeld, lezen op de website van een kerk:

"Wij geloven in Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God, naar de aarde gezonden door de Vader, door de Geest geboren uit de maagd Maria, volkomen God en volkomen mens. Hij leefde in volmaakte gehoorzaamheid aan de Vader en verzoende vrijwillig de zonden van alle mensen door in hun plaats aan het kruis te sterven. Door Zijn dood vervulde Hij de gerechtigheid van God en bracht verlossing voor een ieder die in Hem gelooft."

Dan kunnen wij, op grond van de Bijbel dit alleen maar van harte beamen. Hier wordt onomwonden geleerd dat alléén Christus Jezus mensen kan redden en dat dit alléén mogelijk is door bekering; doordat de mens in Christus Jezus gaat geloven. Hoe triest nu te constateren dat er **zeer veel** kerken en gemeenten zijn die woorden van deze strekking als grondslag van hun gemeente uitdragen maar in de praktijk predikanten in dienst hebben of volgen die deze grondslag ontkrachten.

Kerken die bijvoorbeeld leiders volgen die beweerdelijk stellen dat dit soort grondslagen 'fundamentalistisch' zijn, die onderwijzen dat gelovigen moeten samenwerken met religieuze lieden die (bijvoorbeeld) moslim of bhoedist zijn, etc, etc. of, bijvoorbeeld, predikanten die zelfs niet eens meer geloven in een opgestane Heer!

Wij mogen niet zwijgen!

Wanneer wij zwijgen en de gemeente(n) laten corrumperen door de dwalingen, zijn wij liefdeloos. Wie liefde heeft tot- en voor het Lichaam van Christus zorgt dat deze van smetten vrij blijft. Het opbouwen van een gemeente is mensenwerk (1 Kor. 3:10). Geleid door de Heilige Geest. Wanneer wij echter zwijgen "omdat we niet liefdeloos willen zijn" (is dat geen slap excuus voor "angstig en zwak" zijn?) zijn we de meest liefdeloze mensen die er zijn; we laten dan immers anderen verleiden. We laten de dwalingen voortwoekeren, totdat er straks een gemeente over is welke Christus en die gekruisigd loochent.

De Gemeente is geroepen tot veel zaken. Eén van de eerste die we lezen over de Gemeente is:

"zij waren volhardende **in de leer der apostelen**, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden" (Handelingen 2:42)

Deze "leer der apostelen" is hetgeen we in dienen te volharden. Daar moeten we aan vasthouden, dát is het evangelie dat de mens kan redden. Oók als dat betekent dat we soms onze eigen voorgangers en leiders moeten corrigeren... Laten zij zich niet corrigeren dan staat ons als Gemeente van Christus Jezus maar één ding te doen: hen, wanneer zij niet luisteren, naar de woorden van Spurgeon "verdrijven uit hun plaats" of, wanneer dat niet mogelijk is, zelf deze plaats van dwaalleer te verlaten.